

PETR CIBULKA
VĚZEŇ SVĚDOMÍ

NACIONÁLE

Petr Cibulka, Brno, ČSSR

je dělník, signatář občanské iniciativy za dodržování lidských práv Charta 77, člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a dalších neoficiálních čs. aktivit.

V roce 1978 byl odsouzen za politický paragraf 100/1 za šíření neoficiálních hudebních nahrávek a pořádání koncertů na dva roky do vězení Plzeň - Bory. Na protest proti nelidskému zacházení držel dva a půl měsíce hladovku /s jedním přerušením/. Jeho váha klesla ze 72 kg na 49 kg a jeho život byl vážně ohrožen. Za tuto hladovku byl znovu odsouzen na další jeden rok vězení ve II. nápravně výchovné skupině v Minkovicích. Propuštěn byl po protestech celé světové veřejnosti v roce 1981.

V roce 1985 byl nanovo odsouzen za § 198 /hanobení národa, rasy a přesvědčení/ na sedm

měsíců do jedné z nejhorších věznic v ČSSR Horní Slavkov - a k dalším třem letům policejního dohledu. Nesměl se vzdálit z obvodu města Brna a byl mu odebrán cestovní pas.

V roce 1986 byl odsouzen na dva měsíce vězení za nedodržení podmínek policejního dohledu.

14. října 1988 byl znovu zatčen a uvězněn za tzv. pobuřování podle § 100/3, kterého se měl dopustit šířením nezávislého hudebního samizdatu a literatury, později navíc za § 117, 118 /nedovolené podnikání, spekulace/ a hrozí mu nyní trest 3 až 10 let. Všechny poštovní zásilky na jeho jméno a jméno jeho matky policie zadržuje.

Z prvního věznění má trvale poškozené zdraví. Je obava, že bude-li nyní dlouhodobě uvězněn, bude to znamenat ohrožení jeho života.

Skupina jeho přátel žádá proto všechny lidi dobré vůle, celou světovou veřejnost o pomoc

za záchranu statečného člověka, kterého chce současný čsl. režim psychicky i fyzicky zlikvidovat.

Zainteresuňte své známé na jeho případu, informujte o něm světovou veřejnost, noviny a časopisy, organizujte podpisové akce a posílejte je čsl. vládě v Praze a zastupitelským úřadům v zahraničí s protesty proti jeho uvěznění.

Jeho současná adresa je: Petr Cibulka /27. 10. 1950/, Poštovní úřad č. 1, poštovní schránka 37, 601 29 Brno.

PŘEDMLUVA

Petr Pospíchal, Libor Chloupek, P e t r C i b u l k a. Tři mladí muži - brněnští věz-
ni svědomí roku 1978. Tenkrát před deseti lety
jsem o nich věděl jen to, že jsou velmi mladí.
Petrovi Pospíchalovi bylo taktak osmnáct let,
Petrovi Cibulkovi o deset let víc. A věděl
jsem ovšem i to, že mají být souzeni pro akti-
vity, za které by měli být chváleni. Nevím,
kdo tenkrát rozhodl, že se naší veřejnosti prá-
vě tímto způsobem ukáže, že nikoli ona, ale ně-
kdo jiný je pánem věcí obecných. Zda to byl ně-
kdo v Brně nebo v Praze. Obávám se, že se to
rozhodlo v Brně. K hanbě města, které mám rád.

Dušan Skála, Jiří Štencel, P e t r C i -
b u l k a. Tři mladí muži v jiné sestavě po de-
seti letech. Jiří Štencel už ve vazbě není; a to
je dobře. Je příliš mladý. Jako kdysi Petr Po-
spíchal. Dušan Skála je ve vězení poprvé. To,
že udělal obdivuhodný kus práce nejen pro kul-

туру moravskou, mu zřejmě má přijít draho. A ovšem náš starý známý...

Z Petra se stal vytrvalec každým coulem a v každém směru. Když vloni koncem zimy v Bohunících "zahučel" Petr Pospíchal, jak se Petr Cibulka vyjádřil, setkávali jsme se zvláště často. Petr prokázal to, co už předtím prokázal mnohokrát: že je rytířem naší doby. Nepochybuji o tom, že kdyby byl na svobodě, dělal by pro Dušana Skálu totéž, co dělal pro Petra Pospíchala. I když se s oběma škorpil. Neboť Petr je, jak praví Milan Uhde, konfliktní muž.

Opravdu je. Ale je něčím mnohem víc. Myslím na jeho hubenou a vytáhlou postavu, jak se objevovala mezi našimi dveřmi na Chorázově. Když tam stál po posledním návratu z vězení, ještě hubenější a vytáhlejší než obvykle, napadlo mě: Kdyby měl tógu, byl by to opravdový mladý římský senátor. Postava takřka romantická. A přitom tvrdý realista. Zvláštní kombinace roman-

tismu a realismu. Utvářela ji léta vězení i léta ponuré reálně socialistické zkušenosti. Byly to zkušenosti, které v mladém muži vyvolávaly ustavičné zoufalství. Zoufalství, jehož zdrojem byla znovu a znovu obnovovaná zkušenost, že lidé kolem něho nechtějí vzdorovat způsobem, který byl vlastní jemu. Ze zoufalství tohoto druhu se čas od času rodí lidé ke všemu odhodlaní - zoufalí odvážlivci. Odvážlivci, kteří neznají míru; a které omlouvá to, že žijí ve společnosti, která míru věcí rozvrací. Tím chci vysvětlit, jak se mohlo zrodit slovo "pirát". Má blízko ke slovu "desperát". A desperát není jen cizokrajný násilník. Je to především odvážný zoufalec či zoufalý odvážlivec. V Petrovi je kus desperáta v tom nejlepším slova smyslu. Snad se tím vysvětlují některé jeho útočné a netolerantní soudy.

A tento "desperát" je vskutku podivuhodně nefalšovaný idealista. Nikoli jen v tom, že se

nezištně oddal službě věci pro věc samu. Taký v tom, že nikdy neztratil smysl pro široké dějinně politické souvislosti; a že obecné politické dění dokáže poměřovat ryzím smyslem pro spravedlnost; a že mu chce rozumět a že to chce vášnivě: s hlubokou úctou ke vzdělanosti a kultuře.

Člověk, jemuž je od přírody dáno, aby inkli-
noval k jednostranným soudům, je vystaven ne-
bezpečí, že jeho politické myšlení nebude po-
litickým myšlením, ale pustým moralizováním.
Byl jsem však nejdnou mile překvapen tím, že
naše diskuse nekončily v planém sporu. A nekon-
čily v něm vlastně nikdy. I když byly prudké.
A časem jsem nabýval pocitu, že jsme si stále
bližší.

A tak kladu otázku: Bude tento mladý muž
souzen pro hospodářské delikty? Bude pro ně
odsouzen?

Potkal jsem v životě mnoho "zločinců",

kteří byli odsouzeni pro spekulaci, pro nedovolené podnikání, pro rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Mnozí z nich byli naprosto slušní lidé. Zaměnitelní za kteréhokoli slušného občana této země. Někteří byli nezaměnitelní jen z toho prostého důvodu, že byli povahy příliš činorodé a podnikavé. Ale to je známá reálně socialistická anomálie. A víme, co tato anomálie v postupujícím mravním a hospodářském rozkladu obnáší.

Bude-li Petr uznán vinným hospodářským deliktem, bude jen zdánlivě jedním z těchto nešťastníků. V Petrově osudu se dovrší velká legenda. Bude věznem svědomí, jemuž se impotentní reálně socialistická doba mstí svým příznačně podlým a nízkým způsobem. Mstí se za to, že musí odejít...

Jaroslav Šabata

PŘÍSPĚVEK K PROFILU PETRA CIBULKY

Ráda bych uvedla na pravou míru tvrzení, že se můj syn obohacoval. Jeho otec, který byl v dobrém postavení a v roce 1969 emigroval do Rakouska, mu sem pravidelně každý měsíc posílal na tuzexové konto tzv. výživné, a byly to značné částky. Kromě toho dostával další podpory, buď přímo osobně nebo poštou. Petr s tím disponoval sám, nikdy jsem z toho nic nebrala, neboť jsem věřila, že si z toho později koupí třeba rodinný domek, auto a založí si rodinu. Byla to bláhová představa! Použil nakonec všechny tyto peníze na nákupy gramodesek, magnetáků, kazet, pásků, časopisů, literatury a podobně. Kdyby se spočítaly všechny ty devizové příjmy, tak by to v přepočtu na Kčs představovalo statisíce korun. /Domnívám se, že jeho otec si tím pravděpodobně vykupoval svoje svědomí./ Petrova činnost kolem jeho hudebního koníčka mu vynesla tři roky těžkého věze-

ní. Když se v roce 1981 vrátil se zmičeným zdravím, darovala jsem mu vkladní knížku na jeho jméno s částkou 50 000 Kčs, aby začal nový život. Ale už asi za dva měsíce na knížce nic nezůstalo a vysvětlil mně to tehdy tak, že Jazzová sekce bude rozesílat členům kazety s nějakou hudbou, přesně už si na to nevzpomínám, on že Sekci koupí kazety a peníze se mu pak budou vracet zpátky. No, dopadlo to tak, že od té doby neměl nikdy ani korunu, nikdy si na sebe nic nekoupil, já jsem stále látala a zažívala jeho ošacení, dokud se úplně nerozpadlo, dodnes si kromě své sbírky /kterou mu policie asi zabavila/ nic pro sebe nepořídil, nemá jediný oblek, kabát, slušné boty, košili, prostě nic, nic. Nepřilepšoval si, nikdy nebyl na dovolené, nepil kávu ani alkohol, nekouřil, do hospody nechodil a jedl velice skromně, vařil si třeba celý týden ovesné vločky nebo sojové boby, kupoval si levné konzervy a žil o-

pravdu asketickým životem. To, že šířil neoficiální hudbu a literaturu a byl stále pod hrozbou kriminálu, mohl přece dělat každý, i ti, co mu pokrytecky vyčítali, že je "pirát" - a vidíte, přesto se této "obohacovací" činnosti nikdo nechopil. V skrytu své duše asi dobře věděli, proč.

Jednou jsem Petrovi zadržela došlé TK a bez jeho vědomí jsem mu za ně koupila v Tusexu džínsový oblek. Bože, ten pak lamentoval, co za to mohl mít kazet, proč podporuju státní lichvářství a že ty staré džínsy se mohly ještě zalátat!

Tvrdím, že Petr je čestný, obětavý a hodný člověk, i když nikoliv hodný syn, protože mně místo radostí v životě připravil hodně trápení a smutku. Lidé mé generace mi říkají: "Je hlupák, že to dělá, lidi za to nestojí, jsou to udavači, závistivci, prospěcháři, sám to nezmění a hlavou seď neprorazí, má se na všechny vy-

kašlat, sedět pěkně v teple a užívat si, tak jak to dělají všichni." Mne by ale zajímalo, jak se k tomu staví dnešní mladá generace? Nechájí zcela lhostejně takové "hlupáky" /a nahlédneme-li do historie našeho národa, tak se vždycky nějakí takoví "hlupáci" vyskytovali/ fyzicky i psychicky bestiálně zlikvidovat v našich kriminálech jednoho po druhém?

matka Věra Cibulková

PETRU CIBULKOVÍ MÍSTO DOPISU

V posledním čísle brněnského nezávislého časopisu Host jsem si přečetl rozsáhlý rozhovor s Petrem Cibulkou a rozhodl jsem se, že autorovi napíšu. V rozhovoru se vyslovoval stejně, jako když jsme se spolu několikrát viděli. Vždycky mluvil přímočaře, ostře, bezohledně a sebevědomě.

Petr Cibulka je konfliktní muž. Prakticky to znamená, že často nesouhlasí a svůj nesouhlas dává najevo způsobem, který je zahrocen osobně. Takoví lidé to nemají lehké. Jen výjimečně si například zachovají něčí přátelství. Jsou absolutní a nesmiřitelní ve svých mravních nárocích, o nichž nikdy nepochybují. V rámci režimů, jako je zdejší, se jen výjimečně zařazují mezi mocné nebo nenápadné. Jejich údělem je opozice - ať už v malém, nebo ve velkém.

To všechno jsem o Petru Cibulkovi věděl a on jistě věděl, že to vím. Nebyl by to rozhodně

důvod mu psát. Jenže ve svém rozhovoru tentokrát překročil i nejzazší meze, které mně jako čtenáři diktuje tolerance. Napadl člověka, za jehož charakter ručím a o němž zřejmě nemá hlubší potuchy. Byl dokonce tak hrubý, že se otřel i o jeho manželku a o jejich rodinné vztahy. A tak jsem chtěl Petra Cibulku upozornit, že by se měl omluvit.

Než jsem mu stačil napsat, ocitl se Petr Cibulka ve vězení. Odložil jsem dopis na pozdější dobu, ale v duchu ho pořád píšu.

Nevím přesně, zač Petra Cibulku zavřeli, jsem si však jist, že ho obviňují z něčeho podstatně jiného, než co jsem se mu chystal vyčítat já. Očekávám, že politické aspekty jeho práce nakonec do žaloby nezahrnou a že mu dají za vinu nedovolené podnikání a obohacování. Sám k tomu bezděčně přispěl tím, jak otevřeně ve svém rozhovoru popsal, co všechno dělá pro šíření hudební kultury, zejména té její mohutné rockové

a folkové složky, kterou oficiální šifisté ignorují.

Kulturně osvětovou činnost Petra Cibulky považuju jednoznačně za přínos. Velice si jí vážím. Pokládám za vyloučené, že by se z ní obohatil. Právě proto, že je takový, jaký je, nenechal si docela jistě pro sebe ani pětník.

Lidé jako on žijí zpravidla osaměle. Dovedu si představit, jak nesnadné situace jim přináší opakované věznění. Právě proto na něho myslím s úctou a úzkostí.

Zdravá společnost unese lidi jeho typu, integruje je, a to ke svému prospěchu. Nemocná společnost na nich kompenzuje svůj vlastní, třeba nevědomý, pocit viny. Připadá mi to tak nespravedlivé, že by to měly uznat i její orgány a Petra Cibulku propustit. Jestli to, čím se zabývá, neodpovídá v něčem běžné praxi a běžným předpisům, měly by se upravit. Ne proto, že Petr Cibulka ze svého stejně neustoupí, ale pro-

to, že by taková změna byla ve všech směrech
obecně blahodárná a že je pro ni nejvyšší čas.

Milan Uhde

"PIRÁT" PETR CIBULKA

V květnu roku 1987 si ke mně v trolejbuse přisedl podmračený mladý muž, dali jsme se do řeči a během krátké doby jsem poznala, že mám před sebou nefalšovaného idealistu. Tato Petrova charakteristika mi také dodnes připadá nejvýstižnější. Přes tento, mně tehdy nepochopitelný idealismus, jsem při dalších setkáních postupně vnímala upřímného bouřliváka, celkově tak odlišného od lidí, které jsem doposud znala, že se naše vzájemné sblížování neobešlo bez kontroverzí. Musela jsem však nakonec ocenit Petrovu "neschopnost" být lhostejný k tomu, co se kolem něho děje. Dokázal se totiž vložit do jakékoliv situace, kterou nepovažoval za správnou, bez ohledu na riziko a konflikty s okolím, i zastat se slabšího, pokud byl podle něho v právu. A na straně těch "slabších" je Petr vlastně pořád celou svou podstatou i svou činností. Dnes už ho dobře znám a patří k lidem,

kterých si vážím. Víím, že není bez chyb, ale kdo z nás chyby nemá nebo je nedělá?

Zblízka jsem poznala nezáviděníhodný způsob Petrova života a domnívám se, že existuje velmi málo lidí, kteří by takto dokázali žít proto, aby se cítili užiteční pro společnost - aniž by šlo o frázi. Například jeho byt, jako kombinace přeplněného skladiště a "průchozí" kanceláře, naprosto vylučoval pocit soukromí i možnost normálně v něm žít. Tento komfort doplňovala baterie nejlevnějších konzerv, kterými se Petr denně živil, aby se nezdržoval v práci a neutrácel peníze, které do ní beze zbytku investoval. Za jeho neustálou aktivitu a nadšení pro činnost, které tak věřil, kterou zvládal prakticky sám a při zaměstnání, jsem ho musela obdivovat, i kdybych nechtěla. Výsledkem však byla také Petrova chronická únava, velmi často jsem ho zastihla naprosto vyčerpaného. Nešetřil se ani vzhledem ke svému trvale poškozenému

zdraví z trojnásobného věznění. Přitom tuto činnost rozhodně nedělal ze zjištěných důvodů. Byl jenom přesvědčen, že je důležité pro svobodnější vývoj kultury a společnosti vůbec, ale pouze za předpokladu, když ji zvládne v dostatečné šíři. Činnost oficiálních kulturních institucí považoval z tohoto hlediska /celkem oprávněně/ za těžkopádnou a údajně také žádná z nich nikdy neprojevila zájem o spolupráci. Pokud tedy pracoval sám, těžko se mu to mohlo dařit líp nebo jinak. Navíc se potýkal s kritikou, neochotou a strachem lidí, a to i těch, kterým tato činnost v minulosti pomohla. Nikdy neuznával, a těžko někdy bude, heslo "po nás potopa".

Je mi smutno, když často jediným hodnocením Petrovy upřímné, i když třeba ne bezchybné snahy, jsou výrazy jako "pirát", "podvodník", "kšeftman" apod., a to i z úst osobností v oblasti hudby, od kterých bych čekala nejen pochopení.

O činnosti Petra Cibulky hovořím v minulém čase, protože od 14.10. 1988 je za ni opět ve vazbě. Jemu hrozí vysoký trest a osud jeho pracně nashromážděných materiálů, které jsou v řadě případů nenahraditelné, také nevypadá optimisticky.

K tomuto písemnému vyjádření jsem se rozhodla hlavně proto, že se právem obávám o Petrův život. Obracím se tedy na všechny zodpovědné členy naší společnosti, aby pomohli vytvořit takovou situaci, v níž by aktivita lidí Petrova typu byla opravdu zbytečná. Likvidovat tyto "revolucionáře" za to, že z vnitřní potřeby reagovali po svém na chyby, které se dnes otevřeně přiznávají nejen ústy Michaila Gorbačova, ale i v našem tisku, považují za nespravedlivé a "nic neřešící řešení".

Julie Blažková

ZAVŘELI NÁM CIBULKU...

S Petrem jsem se seznámil, když se v roce 1981 vrátil z vězení. Vzpomínám na jedno z prvních setkání. Chodili jsme večer po Kraví hoře a komentovali čerstvé volební vítězství sjednocené francouzské levice. Petr uvažoval, co by měli socialisté a komunisté dělat, budou-li v příštích volbách poraženi. Přeli jsme se, ale nakonec shodli, že se holt musí vrátit do opozice a přemýšlet, kde udělali chybu.

Během dalších let se náš dialog o cílech a metodách vyvíjel. Myslím, že Petr při hodnocení lidí a jejich jednání nedoceňoval ovzduší ve společnosti, které zatím podporuje v člověku spíše špatné stránky, a skutečnost, že cenné je jednání, které je výsledkem svobodného rozhodnutí. Při maximálních požadavcích, které kladl na sebe, pak někdy svou otevřeností a přímostí lidi zabydlené jinak šokoval a "dusil".

Mnozí těžko chápali a chápou, že vše, co dě-

lal, dělal naprosto nezištně. Každou korunu věnoval na "rozšířenou reprodukci" svobody. Jeho podíl na tvorbě nezávislého kulturního prostoru lze těžko docenit, zvláště na poli hudebním.

Petr dobře věděl, že ho mohou kdykoliv zavřít. Jeho postoj by se dal nazvat: Průzkum bojem. Stál a padal s emancipačním postojem celé společnosti od strachu a nesvobody.

Jeho uvěznění potvrzuje, že v nynější etapě vývoje nabyly vrchu síly, které nostalgicky vzpomínají na "klid a pořádek" vládnoucí za Stalina.

Domnívám se, že Petrovi a dalším pomůžeme nejlépe tím, budeme-li se snažit tento trend, který je v hluboké disonanci s tepem doby, zvrátit.

Jan Šabata

MÁ SVĚDECTVÍ O PETRU CIBULKOVÍ

"... Až vejdou ve známost jeho činy, mnozí řeknou, že byl pouhým provokatérem. Tak ho za jeho života nazývali moudří filozofové a veselí novináři... neodmítal tuto nedůstojnou přezdívku, ale odpovídal jim: - Provokatér je velkou porodní bábou historie. Devět měsíců minulo, a nepřijmete-li mne, /.../, přijde jiný provést císařský řez, a pak běda našemu světu. - Avšak současníci nechtějí, nemohou přijmout tohoto světce bez náboženství, filozofa, jenž neabsolvoval filozofickou fakultu, bojovníka v trestaneckém šatě..."

Na Petra Cibulku, jako na všechny výjimečné lidi, se dobře hledají podobenství v literatuře. Úryvek z Neobyčejných dobrodružství Julia Jurenita od Ilji Erenburga byl první, který mi padl pod ruku; bylo by možné najít příhodnější.

Nechci pro Petra hledat argumenty, vypadají čítankově; napíšu sem pár vzpomínek, naprosto

autentických, myslím, že postačí.

Poprvé jsme se setkali jako pacienti v jedné nemocnici, každý na jiném patře. Naštěstí jsme neumírali a mohli jsme se navštěvovat. Petr si liboval, že konečně dohání čtanářské dluhy, a jeho postel byla obložena spoustou literatury, většinou samizdatové, ze které mi štedře půjčoval. S kamarádem muzikantem se bavili o skupinách, které jsem neznala, ale se mnou si povídal o kdečem; rozhodně nemůžu říct, že by moji politickou aktivitu lámal přes kolen a agitoval, spíš byl zvědavý, v čem se vyznám já - a hned se sháněl po konkrétních kontaktech na to, co ho zaujalo. Ochota účastnit se všeho zajímavého má několik praktických háček, když se snažíme být důslední - a to Petr zcela nepochybně je. Ani jeho pověstná pevná vůle většinou nestačí: den není gumový a člověk není stroj. Ale v tom nemocničním poklidu štrikujících ženských a otrávených neholených chla-

pů působil jeho neznuděný přístup sympaticky. Skoro životodárně. A já jsem si poprvé uvědomila, že tenhle samorost není z těch nešťastně utvářených. Byl vyspaný, neudřený a milejšího, přístupnějšího člověka zdi špitálu těžko skrývaly.

Pak jsme na sebe narazili venku. Pracovně, dalo by se říct. Petr vstával o půl šesté, doma pro svoji práci ještě dřív, a chodil mezi hejno neuvěřitelných slepiček za otupující dřinou na poctivých osm a půl hodiny denně. V noci jsme si povídali, on se dokázal soustředit nepřetržitě hluboko po půlnoci, kdy já - proti němu vyspaná a odpočatá - jsem nezadržitelně klímbala.

Načež přišlo období, kdy jsem ho mohla poznat ze stránek nepříjemných, znásobených zřejmě dlouhými lety tvrdého kriminálu. Vytrénovaná vůle přivedla ke křemenité konzistenci neústupnost, zvláště ve chvílích, kdy pro šílenou zá-

těž, kterou si na sebe denně opravdu asketicky nakládal, mlel psychicky z posledního a nechtěl to přiznat. Tisíckrát jsem se na něho mohla nenaštvat, protože odmítl uznat moje argumenty /někdy prakticky do očí bijící/. A nikdy jsem se na něho nenaštvala. Protože ve své rovině absolutní pravdy ji měl. A tu rovinu nezvedal do jejího absolutna uměle, slovy. To by snad ani nedokázal. On v ní žil - a žije - vždycky, bez oddechu. Ti pod ním se smějí, vypadá odtud směšně, ti ještě níž zuří, je nebezpečný: ukazuje, že je možné tam žít a hlásat to: dokazovat! Dokazovat sám na sobě.

Vrátím se ke vzpomínkám. Měla jsem se zúčastnit jakési pochybené rádobyumělecké akce. Dobře placené. Peněz jsem nazbyt neměla. A taky ješitnost, byť i ona zde pochybená, mě ponoukala... Petr přemýšlel, dokonce prý tu noc nespál; náš vztah začínal být v tu dobu moc krásný. Druhý den jsem ho našla v práci nevyspaného a nešťast-

ného: budeme se prý muset rozejít, když na jedné straně hlásám své buřičské nesmiřitelnosti a povrchní plytkosti - a na druhé sama... Škoda, že ani má vzpomínka není méně ješitná.

Možná, že vůči režimu je Petr naplněný nenávistí, která mu umožňuje s ním bojovat - a na kterou režim odpovídá stále brutálnějšími sankcemi. Rovina práva s tím nemá nic společného. Dokládám však svým svědectvím: Nikdy nikdo nebyl obětavější než Petr, který zvládal práci v Drutěvě i doma, a přitom dokázal celou noc vařit čerstvý čaj a ošetřovat mě v době mé těžké nemoci. Nikdy nikdo nebyl hodnější a nezištnější. Nikdy s nikým jsem neměla pocit, že mi nebude lhát - ať půjde o cokoliv. Nikdy s nikým jsem neměla pocit, že lidská hrdost se může naučit neuhýbat.

Dnes už o mně Petr dávno ztratil iluze, na kterých byl náš vztah. Já jsem o něm žádné neměla, neumím vytvářet. A proto o něm mluvím

s čistým svědomím: Opravdu je takový. Je dnes znovu vězněm svědomí v pravém slova smyslu. A já jen doufám, že morové rány skepse, prospěchářství a nalomených hřbetů nejsou všeobecné. Doufám, že lidé u nás nepomůžou jen jemu, že pomůžou i sobě.

Jana Soukupová

/Karolína Mužáková/

SOUVISLOSTI

Petra Cibulku jsem v posledních letech měla čest uvítat jako hosta v našem domě. Přiznám se, že hudba, kterou šíří, je mi vzdálená: tolik ale posoudit umím, že je neodmyslitelnou součástí kulturní historie Československa, a to od okupace v roce 1968. Petr Cibulka si jako jeden z prvních mladých lidí v ČSSR uvědomil, jak socialismus a moderní hudba blízká jeho srdci mají mezi sebou břit ideového rozporu. A značně ostrý! /Viz likvidace Jazzové sekce v Praze atd./ Už za svého života se stal svědkem, jak např. miliardový národ socialistické Číny nepoznal kulturu LP desek a opomenutím gramofonového průmyslu museli všichni přejít nuceně rovnou k reprodukci hudby kazetovými magnetofony. Je pochopitelné, že když za socialismu jistého typu nelze originální hudební nahrávky šířit legální cestou, musí mít evropská národní společnost muže, který podobný úkol

převezma na svá bedra. Aspoň zčásti!

Jeho cesta je pak nelegální a státní moc s ním začne zacházet jako s desperátem: bude ho věznit tak dlouho a tak často, až ho zničí. Zároveň potřebuje odstranit úplně jeho letité dílo, tj. ukryté archívy jeho hudebních nahrávek, jak je zaplatil, zkatalogizoval a nashromáždil. K tomu všemu ho potřebuje zbavit i toho posledního: pověsti poctivého muže. Proto Petra Cibulku obviňují nyní z kriminálních deliktů "speculace". Ano, totalitní moc uznává jen totální vítězství. A tak se její muži, za peníze poplatníků, odhodlají vyhrát bitvu proti muži jedinému a proti jeho svobodně cítěné a svobodně zaznamenané hudbě.

Nutná poznámka místopisná:

Petr Cibulka žije v ulici malých domků, kde nyní StB vykonala proti němu úspěšné opakované domovní prohlídky a zabavila jeho hudební archív. V nejbližším sousedství ulice Vrázovy,

na rohu ulice Colovy, stojí rodinný domek vydavatele Pojera. Ten v dobách dávné svobodné tvůrčí aktivity v ČSR uvedl v život Edici Atlantis. Vedle svého civilního zaměstnání, v naprosté legalitě, vydával po léta dle vlastního uvážení a chuti hodnotné české knihy. Po Vítězném únoru byla tato činnost zakázána. A v roce, kdy se Petr Cibulka narodil, provedla StB u vydavatele Edice Atlantis, v jeho rodinném domku jako jediném tvůrčím místě vydavatelství, opakovaně domovní prohlídky. Došlo k jednoznačnému zabavení kompletní Edice Atlantis, kterou pan Pojer na základě osobních obětí pro českou kulturu vytvořil a zachoval. K podobnému činu se neodhodlalo ani gestapo. Sama StB ohodnotila tehdy zabavené knihy finančně /v období před měnovou reformou/ na 1 200 000 Kčs. Tři děti vydavatele Pojera se potom jako "děti milionáře" nedostaly na studie. V roce 1968 bylo nepochybně zjištěno, že celá zabavená Edice Atlantis, nenahra-

ditelné kulturní ceny, zmizela po domovní prohlídce "neznámo kam".

Žijeme v kulturním neštěstí bez míry a časových hranic. Totalitní moc uvedla "na věčné časy" v život profesionální organizaci, jejíž pracovníci se už po generace živí ničením kulturních hodnot národa.

Iva Kotrlá

VZKAZ PETRA CIBULKY PŘÁTELŮM ZANECHANÝ

V JEHO BYTĚ PO PROVEDENÍ DOMOVNÍ PROHLÍDKY

Právě zabavená kolekce nahrávek čsl. amatérského rocku, folku, divadla a mluveného slova a příslušné dokumentace představuje nejkompletnější sbírku z této oblasti nacházející se na území ČSSR, zachycující a dokumentující vznik a vývoj těchto uměleckých forem od začátku 70. let až do roku 1988. Co se týče avantgardní vážné hudby, sbírka obsahuje výběr toho nej kvalitnějšího, co v této oblasti u nás vzniklo za posledních 25 let.

Vzhledem k tomu, že se jedná o kulturní statky mimořádné umělecké a dokumentární hodnoty, v řadě případů prakticky nenahraditelné, je nutno za každou cenu zabránit jejich zničení nebo znehodnocení

Když to vše nedokázali za dva týdny zachránit moji přátelé, nezbyvá mi jiná možnost, než se tímto způsobem obrátit na soud, který mě bu-

de soudit, s výzvou, aby si uvědomil zodpovědnost, kterou má vůči lidem této země, a nedopustil zničení zabavených věcí. Pokud to dnes ještě není pro soud argument, chci všechny zodpovědné upozornit, že už tluče na dveře doba, která bude považovat dnešní ničení literatury, hudebních nahrávek, videofilmů atd. za stejné barbarství jako bylo ničení kulturních hodnot za středověku nebo za nacismu, se všemi z toho vyplývajícími politickými a trestně právními důsledky.

Co si myslím o věznění lidí za nenásilné projevy jejich politického přesvědčení, sdělím až před soudem.

Petr Cibulka

Před uzávěrkou

Petice, kterou končí tento sborníček, vznikla v prosinci 88. Co se od té doby změnilo ? Před vánocemi zavřeli Evu Vidlařovou a pustili Dušana Skálu. Ing. Eva Vidlařová, řečená Trúda, nadržovala Petru Cibulkovi. Pokud vím, tak § 166, nadržování, je proti nezávislým iniciativám použit poprvé. V souvislosti s jejím stíháním byli postupně zváni členové výboru k svědeckým výpovědím. Protože je Trúda členkou výboru stejně jako já, udělali mi 11. ledna další domovní prohlídku. Mimo jiné mi odebrali téměř všechny materiály našeho výboru, to jest hlavně kopie protokolů a písemností odeslaných oficiálním institucím. Maně mě napadá, kdy seznají trestným shromažďováním informací i "v myslí". Bilance, až na Dušanovo propuštění, zdánlivě neradostná. Ale z širšího pohledu je dění okolo podpisovek, a nejen této, zajímavé a nadějně. Za prvé: pokud se petice do nějakého okruhu

lidí dostane, najde už poměrně dosti signatářů, za druhé: vzhledem k tomu, že většina z nich stíhané lidi osobně nezná a podpisový arch je pro ně vlastně jedinou informací, lze dovodit, že akce sama i její iniciátoři jim připadají důvěryhodní a jejich počínání legitimní. A za třetí: lidé petice považují i za vyjádření obecněji platného politického názoru, který bych ve stručnosti formuloval takto: nemusíme souhlasit a také v mnohém nesouhlasíme s názory lidí, za jejichž propuštění se bereme, ale jsme přesvědčení, že je to problém, který lze řešit pouze otevřenou diskusí v celé společnosti, bez předchozího cejchování kohokoli, a že o konstruktivnosti toho či onoho přístupu a názoru může rozhodnout pouze společnost sama. Vždyť všechna moc pochází z lidu. Stav, kdy je někdo považován a označován za nepřítele, aniž má možnost se bránit, ovzduší otevřenosti, důvěry a diskuse ve společnosti nenavodí. Politické problémy

prostě nelze řešit policejně-byrokratickým způsobem. Represe problém neřeší, jen prohlubuje a odsunuje jeho řešení, které bude stále obtížnější.

V lecčem bychom se mohli poučit z událostí posledních let v Polsku a z řešení, ke kterým tam po četných slepých uličkách docházejí. Na otázku varšavského zpravodaje Rudého práva /RP 20.1.89/ odpověděl W. Jaruzelski: "Nejen poslední roky, ale celá desetiletí nás naučila, že není možné přijímat tzv. zbožná přání za skutečnost. V minulosti se to projevovalo v teorii, v hesle o morální jednotě národa. Taková morálně politická jednota není a ani nemůže být. Není země na světě, v níž by všichni souhlasili se vším a se všemi."

Jan Šabata

V souvislosti s nedávnou vlnou represí proti nezávisle smýšlejícím občanům byla uvalena vazba a zahájeno trestní stíhání Petra Cibulky /nar. 1950/, Dušana Skály /nar. 1954/ a Jiřího Štencle /nar. 1971/.

Nejvyšší trest /3 - 10 let/ hrozí signatáři Charty 77, aktivistovi VONS a JS Petru Cibulkovi, který je stíhán pro přípravu pobuřování a pro trestné činy spekulace a nedovoleného podnikání. Toto obvinění je obzvláště paradoxní u člověka, který řadu let nezištně pracoval na poli hudebního a literárního samizdatu. P. Cibulka byl v minulosti již třikrát z politických důvodů trestán a strávil v NWÚ celkem tři roky a devět měsíců.

D. Skála vydává od roku 1985 nezávislý literárně-politický občasník Host. Je stíhán pro přípravu trestného činu pobuřování. D. Skála je otec dvou dětí. V současné době očekávají další přírůstek do rodiny.

J. Štencl je stíhán na svobodě /příprava trestného činu pobuřování/ za spolupráci s P. Cibulkou a D. Skálou. Nezávislá kulturní a politická činnost všech tří jmenovaných pomáhala tisícům, především mladých lidí v rozšiřování jejich obzoru. Zvláště alarmující je ale případ P. Cibulky, jemuž v případě odsouzení hrozí dlouholetý trest v III. NVS i přímé ohrožení nejen jeho zdraví narušeného z prvního věznění. Zadáme o k a m ž i t é propuštění a zastavení trestního stíhání P. Cibulky, D. Skály, J. Štencla. Pokud se tak nestane, nelze v žádném případě hovořit o Československu jako o právním státě, který podle slov svých vedoucích představitelů je na cestě přestavby a demokratizace.

Výbor na obranu P. Cibulky,
D. Skály a J. Štencla

Podpisy:

Miloš Šuraň - technik, Štěpán Studecký - elek-

romechanik, Jiří Zavadil - elektrotechnik, Ludmila Stejskalová - dělnice, Tomáš Tichák - technik, Jaromír Hradil - technik, Václav Burián - domovník, Zuzana Pěničková - lékařka, Tomáš Hradílek - dělník, Jana Hradílková - dělnice, Vít Zuka - dělník, Kateřina Zuka - zootechnik, Iveta Politzerová - krejčová, Ivo Politzer - dělník, Ondřej Pospíchal - dělník, Simona Hradílková - dělnice, Vlastimil Šmej - topič, Lubomír Novotný - topič, Pavel Frait - dělník, František Tomeš - technik, Miroslav Petr - dělník, Václav Černík - dělník, Milan Uhde - spisovatel, Petr Zeman - biolog, Bronislava Müllerová - referentka VTEI, Marcela Šabatová - knihovnice, Věra Cibulková - důchodce, Alexandr Tikovský - dělník, Ivo Rumler - dělník, Jiří Machovský - dělník, Martin Novák - technik, Petr Plch - student, Pavel Svitač - technik, Jiří Navrátil - technolog, Jiří Hanák - topič, Tomáš Duš - student, Radka Hosová - pro-

davačka, Vlastimil Martykán - dělník, Luděk Doležal - dělník, Radek Nečas - údržbář, Jaroslav Wessely, Petr Diviš - dělník, Dlabal - učitel, Zbořil - dělník, Pavel Knotek - dělník, Roman Honl - dělník, Petr Franc - zedník, Dušan Příkryl - dělník, Petr Beneš - číšník, Vladimír Zikmund - důchodce, Petr Křížek - dělník, Robert Kryšpín - číšník, Miroslav Titr - dělník, Vladimír Uvízl - dělník, Roman Urban - dělník, Jiří Glausch - dělník, Jiří Vítek - topič, Alena Vítková - úřednice, Vladimír Matoušek - dělník, Milada Fonnerová - učitelka, Vlasta Matoušková - lékařka, Antonín Zašík - dělník, Václav Čermák - technik, Miroslava Čapková - psycholog, Ladislav Garaž - dělník, Jiří Prokopec - geodet, Pavel Vydrář - projektant, Karel Satoria - ř.k. kněz, Petr Čapek - investor, Jiří Sigut - řidič, Theodora Medeková - účetní, Jiří Krejčí - fotograf, Jaroslav Tuček - dělník, Jaroslava Tučková - dělnice, Jan Seid -

dělník, Jiří Gruntorád - topič, Petr Placák -
dělník, Přemysl Fialka - dělník, Martin Palouš
- programátor, Zdena Štěpánková - technik, Ja-
kub Němec - číšník, Markéta Fialková - dělnice,
David Němec - topič, Dana Němcová - důchodkyně,
Ondřej Němec - topič, Ivan Lamper - redaktor,
Zdenka Hájková - kuchařka, Petr Balcárek - tech-
nik, Hana Balcárková - pokladní, Petr Mankovec-
ký - technik, Pavla Mankovecká - technička, Ji-
ří Neplech - ekonom, Petr Brsobohatý - elektro-
mechanik, Miroslav Melich - řidič, Stanislav
Štefl - dělník, Karel Petrán - dělník, Milan
Mokrý - dělník, Jiřina Mokrá - dělnice, Miro-
slav Odložil - dělník, Jan Kišš - dělník, Lubo-
mír Jakoněk - skladník, Robert Valík - dělník,
Ladislav Kašpar - dělník, Jaroslav Ramert - děl-
ník, Stanislav Devátý - mluvčí Ch77, Vladimír
Mlynář - sanitář, Ruth Sormová - v domácnosti,
Jana Chržová - spojová pracovnice, Tomáš Křivá-
nek - mechanik, Rostislava Křivánková - ekonom,

Miloš Petr - truhlář, Rudolf Bereza - řidič,
Mikoláš Chadima - hudebník, Marta Chadimová,
Jan Svoboda - dělník, Alice Svobodová - v do-
mácnosti, Anna Marvanová - novinářka, Anna Pa-
loušová - v domácnosti, Petruška Šustrová - v
domácnosti, Ota Vaverka - noční hlídač, Čest-
mír Huňát - referent, Dana Huňátová - ekonom,
Julie Blažková - kultur. referentka, Michaela
Pohanková - vychovatelka, Libuše Šilhánová -
socioložka, Heřman Chromý - dělník, Marcela
Chromá - úřednice, Markéta Chromá - knihovnice,
Vladimír Trlida - dělník, Rudolf Battěk - dů-
chodce, Joska Skalník - výtvarník, Stanislav
Penc ml. - zedník, Saša Vondra - nezávislý pub-
licista, Jan Litomiský - stipendista, Ladislav
Lis, Milan Balcký, Jan Dus, Jiří Exner - geofy-
zik, Karla Švejdíková - v domácnosti, Jaromír
Švejdík - topič, Antonín Švejdík - instalatér,
Ivan Kiella - staveb. technik, Petr Kružík -
montér, Eva Kružíková - prodavačka, Jiří Bliš-

Štan - řidič, Jana Soukupová - uklízečka, Karel Holomec - inženýr, František Sysel - restaurátor, Vlasta Laštůvková - zdravotnice, Ladislav Laštůvka - skladník, Jiří Škalek - geometr, Miroslav Balák - úředník, Milan Vaněček - ekonom, Petr Dvořák - dělník, Roman Švanda - student, Jiří Wonka - dělník, Gerta Wonková - důchodkyně, Pavel Samek - dělník, Jan Hrudka - technik, Jan Šimsa - technik, Jiří Šimsa - student, Hana Jüptnerová - dělnice, Anna Hrudková - dělnice, Petr Kvíčala - topič, Pavel Kvíčala - topič, Petr Tlustoš - stolař, Petra Stratilíková - knihovnice, Aleš Vejvoda - montér, Ruda Veselý - malíř pokojů, Luboš Vlach - důchodce, Libor Fojt - elektrikář, Igor Bláha - písmomalíř, Míťa Denčev - svobodný umělec, Ivana Denčevová - úřednice, Andrea Kratochvílová - knihkupec, Zdenek Kratochvíl - svobodné povolání, Petr Nevěčný - vývojový pracovník, Zuzana Franková - plánovačka, Roman Bláha - knihkupec, Andrea Krč-

mová - svobodné povolání, Helena Feubauerová -
v domácnosti, Boris Bartovič - dělník, Jarmila
Hanzlová - písmomalířka, Marie Bendová - aran-
žérka, Jan Ulrich - technik, Richard Krause -
strojník, Petr Pokorný - řidič, Jiří Hruška -
instalatér, Michael Kurfürst - dělník, Zdenek
Nutil - dělník, Dušan Janáček - dělník, Franti-
šek Derfler - herec, Blanka Růžičková - výtvar-
nice, Tomáš Trýb - zahradník, Helena Trýbová -
herečka, Arnošt Goldflam - režisér, Jiří Bulis
- skladatel, Zdeněk Černín - herec, Václav Vos-
tarek - herec, Naďa Marečková - referentka, Jar-
mila Goldflamová - v domácnosti, Zoja Mikotová
- režisérka, Vladimír Krátký - herec, Antonín
Přidal - překladatel, Dagmar Přidalová - učitel-
ka, Drahomíra Hofmanová - herečka, Pavel Hradil
- režisér, Jan Zvoník - herec, Zdeněk Petrželka
- knihovník, Eva Lesáková - nápověda, Vlastimil
Peška - skladatel, režisér, Josef Karlík - herec,
Iva Valešová - herečka, Luba Sonková - herečka,

Zdeněk Kaloč - režisér, Oldřiška Bartíková - ná-
pověda, Václav Cejpek - dramaturg, Marie Juřeno-
vá - rekvizitářka, Margita Havlíčková - histo-
rička, Kristián Chalupa - novinář, Jan Holý, Ji-
ří Holeček - administr. pracovník, Eva Špičano-
vá - stomatolog, Jan Libert, Josef Chupka - děl-
ník, Karel Růžička - technik, Jiří Macek - vý-
tvárník, Miroslav Staněk, Tomáš Urban - dělník,
Jan Lučnička - dělník, Ladislav Kejha - zahrad-
ník, Carbol - dělník, Durkl, M. Volná - student-
ka, J. Pachman - student, M. Kašpar - konstruk-
tér, M. Rambousek - dělník, M. Urban - servisní
technik, Luboš Adamec, Tomáš Bořák - geodet, M.
Zeman - dělník, Petr Holeček, J. Malmásková,
Ivan Hretrich - student, Zdeněk Krš - dělník,
L. Kalina - dělník, Zuzana Čížková - výzkumná
pracovnice, I. Pospíšil, Martin Liška, Kraus,
Kurfík, Houdková, Petr Bažant - dělník, Jarmila
Babáčková - asistentka, Martin Hájek - dělník,
Jan Kučera - student, Klára Duchková - student-

ka, Matouš Duchek - student, Pavel Zdražil -
dělník, Eva Černá - tanečnice, Karel Vaněk -
tanečník, Michal Dočekal - student, Miloš Do-
leček, Drahomíra Šúchová, Rebeka Křižanová,
Martin Rawel - dělník, Petr Brodský - projek-
tant, Mirka Litomiská - pedagožka, Kulich, Ku-
bišta, Miroslav Kusý - vědecký pracovník, Petr
Pithart - právník, František Šamalik - právník,
Rudolf Zeman - novinář, Zdeněk Urbánek - spiso-
vatel, Jiří Ruml - novinář, Václav Havel - spi-
sovatel, Milena Veselá - uklízečka, Jiří Obor-
ný - číšník, Petr Sekanina - důlní zámečník,
Jaromír Zapletal - dělník, Miroslav Jasinský -
montér, Valdemar Bednarz - elektrikář, Václav
Oharek - elektromontér, Jaroslav Vrána - dělník,
Květa Zapletalová - prodavačka, Jan Šabata -
sanitář, Eva Vidlařová - inspicientka, Miloš
Voráč - student, Roman Juriga, Eva Klimešová,
Alexandr Tikovský, Petr Kadlec, Ivan Roemer,
Iweta Kopecká, Lenka Zogatová - pracovnice v

kultuře, Zdeněk Kotrlý, Iva Kotrlá, Tomáš Bělka

CELKEM: 311 podpisů

Za správnost podpisů: Jana Soukupová

V Brně ke dni 2.2.1989

Ke dni 9.2.1989 se svými podpisy pod tuto petici připojili ještě:

Michal Jakubík - dělník, Alexandr Tikovský - dělník, Jaromír Fadrný - dělník, Filip Topol - programátor, Zdeněk Novák - dělník, Irena Bláhová - programátor, Luděk Kočica - dělník, Petr Alexander - dělník, Jaroslav Malena - dělník, Alena Kopečná - prodavačka, Věra Matějčíková - vedoucí prodejny, Pavel Ondráček - THP, Jan Fousek - student, Jiří Pouč - dělník, Wuk Kratěna - pomocný dělník, Dan Grač - student,

Luboš Pavlovič - student, Miroslav Janoušek
hudebník, Ivan Ď Krájíček - student, Milan Hol-
zaptel - kulturní pracovník, Milan Řezníček -
dělník, Jaroslav Fišer - řidič, Jana Fuková -
rtg. laborantka, Karel Kubiček - důchodce, Pa-
vel Hružá - projektant, Jan Vančura - technik,
Michal Ivanys - právník

tj. 29 podpisů

CELKEM: 340 podpisů

Za správnost ručí: Jana Soukupová

PETR CIBULKA - VEZEŇ SVĚDOMÍ

Obsah:

NACIONÁLE

PŘEDMLUVA.....Jaroslav Šabata

PŘÍSPĚVEK K PROFILU P.C....matka Věra Cibulková

PETRU CIBULKOVI MÍSTO DOPISU.....Milan Uhde

"PIRÁT" PETR CIBULKA.....Julie Blažková

ZAVŘELI NÁM CIBULKU.....Jan Šabata

MÁ SVĚDECTVÍ O P.C.....Jana Soukupová

SOUVISLOSTI.....Iva Kotrlá

VZKAZ PŘÁTELŮM.....Petr Cibulka